

I skrivelse af 21. december 1994 har Finansrådet rettet henvendelse til Folketingets Skatteudvalg vedrørende lovforslag nr. L 35 (international beskatning) (bilag 14).

Finansrådet rejser flere spørgsmål om lovforslagets indhold. For det første mener Finansrådet, at lovforslaget er udtryk for en forskelsbehandling af den finansielle sektor, idet kun selskaber, der driver finansiell virksomhed, inddrages under tvungen sambeskatning. Dernæst mener Finansrådet, at lovforslaget på urimelig måde griber ind i dobbeltbeskatningsaftalen mellem Danmark og Irland. For det tredje har Finansrådet nogle bemærkninger til den nærmere udformning af reglerne om tvungen sambeskatning. Endelig fremkommer Finansrådet med kommentarer til enkelte andre bestemmelser i lovforslaget, herunder dettes § 1, nr. 2, og § 2, nr. 4, om begrænset skattepligt af udbytter samt § 1, nr. 4, og § 2, nr. 5, om indgangsværdier for afskrivningsberettigede aktiver.

Kommentar:

De foreslåede regler om tvungen sambeskatning er begrænset til udenlandske selskaber, der driver finansiell virksomhed. Baggrunden herfor er, at finansielle aktiver er langt mere mobile end andre aktiver, og at finansielle virksomheder derfor i langt højere grad end andre virksomheder kan henlægge aktiviteter til lavskattelande. Inden for andre sektorer end den finansielle vil andet end skattemæssige forhold som eksempelvis lønniveau, tilstedeværelsen af kvalificeret arbejdskraft, råstoffer og lokale afsætningsmuligheder, anden erhvervslovgivning m.m. ofte spille en større rolle for etablering end gunstige skatteregler.

Det er derfor min opfattelse, at henlæggelse af finansielle aktiviteter til lavskattelande frembyder særlige problemer i relation til nedbringelse af det danske skattegrundlag, hvorfor bestemmelserne om tvungen sambeskatning er begrænset hertil. Jeg ser ingen umiddelbar grund til at udvide reglerne om tvungen sambeskatning til andet end finansielle virksomheder.

Finansrådet nævner, at man ved bestemmelserne om tvungen sambeskatning rammer finansielle datterselskaber, som har til formål at drive finansiell virksomhed i det land, hvori de er hjemmehørende.

Finansiell virksomhed er karakteriseret ved at kunne udøves på tværs af grænserne og ved at være meget mobil på grund af kapitalens fri bevægelighed. Finansiell virksomhed udøvet i Danmark kan derfor flyttes til et lavskatteland med tab af dansk skatteprovenu og arbejdspladser til følge. Det gælder, hvad enten kunderne er danske eller udenlandske. På den baggrund mener jeg ikke, at den tvungne sambeskatning kun skal rette sig mod indtægt af danske kunder.

Endvidere bemærkes, at den overvejende del af lavskattelundene forbyder udenlandske banker m.m. at yde lån m.v. til personer, der er hjemmehørende i de pågældende lande. Som et eksempel kan nævnes, at selskaber, der driver virksomhed i The International Financial Service Centre (IFSC) i Dublin, Irland, kun må udøve aktivitet ud af Irland. Det vil blandt andet sige, at banker etableret i den særlige finanszone ikke må udlåne midler til personer hjemmehørende i Irland.

Finansrådet nævner, at lovforslaget får uheldige konsekvenser for dobbeltbeskatningsaftalen mellem Danmark og Irland.

Jeg skal hertil bemærke, at lovforslaget kun angår dansk beskatning af danske selskaber. Jeg mener derfor ikke, at det er i strid med Danmarks dobbeltbeskatningsaftaler, at Danmark gennemfører en regel om, at et dansk moderselskab i særlige tilfælde skal medregne overskud i datterselskaber i andre lande. I øvrigt kan jeg henvise til det svar, som jeg d.d. har afgivet angående en henvendelse fra Danisco til Folketingets Skatteudvalg (L 35 – bilag 8 og 13).

Videre anfører Finansrådet, at der bør foretages samme afgrænsning af, om selskaber driver finansiell virksomhed efter aktieavancebeskatningslovens § 2 a og den foreslåede bestemmelse i selskabsskattelovens § 32. I bemærkningerne til lovforslaget udtales: »Hvor-